

РЕШЕНИЕ

№ 5842

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5409** по описа за **2022** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на Е. П. Б. чрез процесуалния представител адв. Т. Ч. срещу Решение № 20033264/ 30. 04. 2022 г., постановено по адм. д. № 505/2021 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, 16-ти състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице с рег. № 229зз1671/ 20. 06. 2019 г., издадена от Н. Р. – полицейски орган при 05 РУ при СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на касатора.

В касационната жалба се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспореното съдебно решение, като постановено при нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. Ч., която поддържа касационната жалба.

Ответникът чрез своя процесуален представител в писмени бележки оспорва основателността на жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 20033264/ 30. 04. 2022 г., постановено по адм. д. № 505/2021 г. по описа на Софийски районен съд е потвърдена Заповед за задържане на лице с рег. № 229зз1671/ 20. 06. 2019 г., издадена от Н. Р. – полицейски орган при 05 РУ при СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на Е. П. Б..

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал относимите по делото доказателства, включително и разпит на свидетел. Въз основа на тях съдът е обосновал правния извод, че са били налице основанията за задържане на Е. П. Б., посочени в чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР.

На основание чл. 220 от АПК, настоящата касационна инстанция приема за доказани и установени фактите, изложени от първоинстанционния съд и въз основа на тях възприема следната фактическа обстановка:

На 20. 06. 2019 г. около 22.50 часа Е. Б. бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР. Като фактическо основание за задържането му е посочено „установяване на самоличност“. Самоличността на задържаното лице била установена след отвеждането му в 05 РУ на МВР. От разписката за освобождаване се установява, че Б. бил освободен 50 минути след задържането, още в 23:40 часа на същата дата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, в рамките на преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР заповедта за задържане на лице трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73, както и правата на задържаното лице. В мотивите на решението на първоинстанционния съд правилно е посочено, че в случая е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда чл. 74, ал. 1 от ЗМВР – издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът за задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е връчено копие от заповедта.

В заповедта правилно е посочено правното основание за задържането на Б., а именно – чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР и достатъчно ясно е описано фактическото основание за задържането – за установяване на самоличност.

В случая от събраните по делото доказателства, включително от разпита на свидетелите по делото, че не е имало начин самоличността на лицето да бъде установена на място по някой от способите предвидени в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, без то да бъде отведено в 05 РУ – СДВР. Познаването на лице само по собствено име по никакъв начин не може да се приеме за установяване на самоличността на лицето и в тази връзка обстоятелството, че свидетелят В. е знаел първото име на Е. Б. не обосновава извод, че неговата самоличност е могла да бъде установена по реда на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, тъй като не се установява В. В. да е бил информиран за каквито да било други данни, индивидуализиращи задържаното лице – бащино и фамилно име, постоянен адрес, възраст.

С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на обжалваното съдебно решение, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Поради посочените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20033264/ 30. 04. 2022 г., постановено по адм. д. № 505/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 16-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.